

Де свінула Софія світанкова

Василь Стус

Де свінула Софія світанкова,
упав каштан, немов морений дуб.
О рідна стороно! Бувай здорова,
ти щонайтяжча із моїх загуб.
Сухий мороз і не зацвівши в'яне,
на яблунях і листя вже нема.
Камінний гроб. І ти — мов дерев'яний,
мов чорт, із нього дибишся сторчма.
Така журба, що може задушити —
ані тріпнешся. Ось ти, жало мук!
Кому не жити з нас? Кому з нас жити?
Щоб чути серця передсмертний стук.
Така оскліла рівнина довкола —
хоч покоти опукою по ній.
Чи це не ти, душе моя схолола?
Тоді так само сліпни і німій!
Така журба, що може задушити!
І розпач мій окляклий деренчить.
Кому не жити з нас? Кому з нас жити
під хижим сонцем доланих століть?